

КОЛЮ ЛОВЕЦЪТ.

Прочут беше Колю ловеца. Голяма наклоност имаше към лов. Тржгне ли някой на лов и Колю поведе своето ловжийско куче. Ала ни веднаж още не беше убил ни заек ни друг някой лов, макар много пъти да бе стрелял върху дивеч — за голямо нещастие, все не олучваше. Станал беше за присмех в целия град. И все пак не преставаше да ходи на лов. Само, че реши да ходи сам, за да не знае никой, кога е стрелял и не е убил. А колко искаше, клетия, да удари нящо и да се похвали пред всички.

Еднаж, като отиваше на лов сам със своето вярно куче, Колю срещна един човек, който отиваше за града и носеше за продан жив заек. Хрумна му една мисъл. Той купи веднага заека и се скри в гората. Намисли да убие хванатия заек, да го метне мъртав през рамо и да мине тържествено през града, та да запуши веднаж за винаги устата на своите присмехулци.

Завърза Колю крака на заека с една връв и го обвеси о клона на една крива круша. Привързаното животно, обезумело от страх, лудо шаваше на всички страни. Отдалечи се Колю на десетина крачки, дигна пушката и мислеше: „Да видиш сега не може ли бачо ви Колю да убие заек“. Прецели се добре и изгърмя с двата патрона изведнаж. През дима на барута Колю видя, как заека скочи на земята, мушна се в храсталака и изчезна. Кучето се спусна по него, но беше късно. По земята нямаше никакви следи от кръв. Вместо да улучи заека Колю беше ударил връвта, която се скъса от едрите сачми.

Ядосан Колю ловеца наведе глава и се отпрати за града.

На крушевия клон остана да виси разлюлян края на връвта . . .

Добромирко.

